

[Thestrup.]

er det jo nok til at overse, hvor meget engangsudgiften er, men hvad betyder det, hvad medfører det i årlige driftsudgifter? Var det ikke muligt, at vi også, for så vidt finanslovsforslagets anlægsudgifter angår, kunne få et vist skøn herover?

Ja, jeg indrømmer, at jeg er fordringsfuld, men når jeg ser på disse mange tal, kan jeg ikke lade være med at tro på, at finansudvalget. — naturligvis med støtte af den højtærede finansminister — efter de linjer, jeg har nævnt, kunne komme med et gennemarbejdet forslag til det høje ting, således at der i alt fald bliver mulighed for besparelser og rationaliseringer i et vist omfang.

Førstebehandlingen forleden af lovforslagene om de nye afgiftsforhøjelser drejede sig jo om de emner, der traditionelt er finanslovdebattens. Idet jeg helt tiltræder det, som mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Poul Møller, da udtalte, skal jeg nøjes med et kort indlæg om disse emner.

I Finanstidende, nummeret for 3. december i år, nævnes det i en artikel om finanslovsforslaget, at tendensen i det er karakteriseret ved, at medens nationalproduktet reelt har udvist en årlig vækst på 3-4 pct., så har den reelle stigningstakt i de offentlige udgifter udgjort op imod 10 pct. pr. år. Det hedder derefter — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„Da de offentlige budgetter nu er nået op på at udgøre omkring 35 pct. af nationalindkomsten, ville en fortsat opretholdelse af de nævnte stigningsrater betyde, at enhver fremtidig vækst i nationalindkomsten fuldt og helt blev inddraget af det offentlige.“

Jeg vil gerne her tilføje, at selv om stigningstakten kun er 5 pct., så synes det mig dristigt at fortsætte med denne udgiftspolitik, når der i virkeligheden er så mange usikkerhedsmomenter, som der er i vor beregning af, om nationalproduktet vil stige med 3 pct. i de kommende år. Der kan komme et ændret bytteforhold, forholdene i verden er jo ikke så fredelige, at vi kan se bort fra det; markedspolitikken kan lukke for vor eksport på vigtige områder; vi har jo erfaringer fra markedspolitikens indflydelse på vort landbrugs afsætningsmuligheder. Vi har også erfarin-

ger med hensyn til Englands krisetold. Kort sagt, der er ingen, der garanterer os fortsat fremgang. Ville det dog så ikke være det rigtigste at forudse, at der kan komme nedgang, og i tide forberede os herpå?

Jeg vil, når vi skal se på besparelser, ligesom det ærede medlem hr. Poul Møller, først henvise til det forslag til en administrativ reform, som det ærede medlem på mit partis vegne har fremlagt i merværdiafgiftsudvalget.

Statens største udgift er jo lønningsudgiften, og jeg vil godt gøre nogle bemærkninger herom. Det er jo også i høj grad den, man beregner vil give de store stigninger i fremtiden, og her vil jeg komme med endnu et citat. Jeg må straks erkende, at det har ikke Finanstidendes rolige og saglige tone, men fremtræder mere som et indlæg fra en vred ung mand; jeg synes dog ikke, det er uinteressant. Dette andet citat er fra en kronik i Jyllands-Posten for den 4. ds., skrevet af civilingeniør Ulrik Rubow, og det hedder heri — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„Vore ministerier fungerer mildest talt elendigt. I de sidste 12 måneder har undertegnede haft kontakt med 6 ministerier. Det har været en sorg at konstatere, at kun ét har fungeret normalt. Det var udenrigsministeriet — og det virker hver gang. De øvrige bemærker sig enten ved ikke at svare, have årelang ekspeditionstid, ikke kunne finde sagerne, ved telefoniske rykkerier at meddele, at man ikke kan finde ud af rimelige svar, på grund af manglende klarhed i bestemmelserne, eller blot trækken i langdrag. Er tjenestemandsbegrebet dødt i dag?“

Jeg er ikke enig med hr. Rubow, hverken i det af mig citerede stykke eller i den øvrige del af kronikken, men hr. Rubows opfattelse deles af mange mennesker i dag, og helt sige os fri for, at der er noget om det, kan vi vel heller ikke. Men min mening er tværtimod den, at det er med urette, man angriber evnen og viljen hos de personer, der er ansat i det offentlige tjeneste. Det vil være langt rimeligere — og det er også langt mere udbytterigt — at se på de forhold, de arbejder under, og her vil jeg gerne henlede opmærksomheden på to forhold, fordi det er det høje ting, der ved de me-